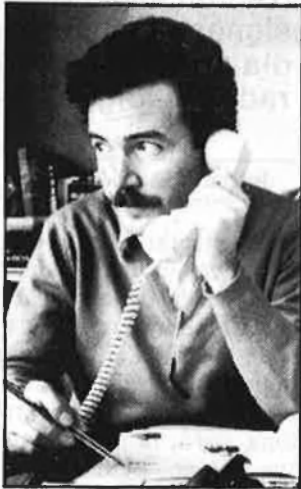

Francesc Pérez i Moragon

El periodista i el polític, o al revés

Està de moda parlar-ne. Allà, ací, a tot arreu. Els afers de la BBC van posar damunt la taula, fa unes setmanes, una qüestió que ja és antiga: la relació entre política i periodisme. Pels mateixos dies, el Tribunal de Roma condemnava Livio Zanetti i Francesco De Vito a uns mesos de presó sense llibertat condicional, per haver publicat un article sobre alguns plets judicials en què hi havia implicat el Partit Socialdemòcrata Italià i, especialment, el seu secretari, Pietro Longo. Entre altres dades, els informadors havien tret a la llum el número d'inscripció de Longo a la lògia de Licio Gelli —la cèlebre P2—, embolicada en mil afers foscos de la política italiana recent. Cal recordar que aquesta afiliació costà a Longo el ministeri que ocupava, però no la secretaria nacional del seu partit.

La setmana passada, la disputa entre Xabier Arzallus i Juan María Bandrés sobre els suposats estímuls verbals del primer a la persistència d'ETA p-m en la lluita armada va portar una cua de manifestos. Al marge dels detalls concrets, els autors dels escrits —periodistes de diversos mitjans bascos— han deixat veure que no els és fàcil mantenir la independència de criteris. Alguns han parlat molt negativament de l'actitud d'alguns polítics i han denunciat pressions i obstacles difícilment justificables.

«Hi ha hagut —deien els autors del primer manifest— amenaces greus que els professionals no hem sabut denunciar a temps.» I advertien també: «en els últims anys, els intents de controlar la informació que genera la societat basca han proliferat fins al punt d'esdevenir habituals. S'exerceixen pressions davant les empreses informatives per a remoure dels seus llocs aquells professionals considerats molestos; s'exerceix, inclús sistemàticament, el veto a l'hora de concedir entrevistes, i es desqualifica personalment i professionalment els periodistes».

Al País Valencià —ai, el País Valencià— semblaria que tot anava per un altre camí, si només ens fixàvem en els partits de futbol que de tant en tant juguen, amicalment, polítics i periodistes. Però no.

Per exemple, la setmana passada, el diari *Levante* exhumava un document del darrer congrés del PSPV-PSOE, celebrat a Alacant l'abril d'enguany. Allà, el Partit Socialista local afirmava que «els mitjans de comunicació han descendit avui fins a nivells baixos de credibilitat. No són ben valorats per la comunitat i, alhora, contribueixen a espesir l'embolic semàntic en què es desenrotlla la situació comunicativa del país, desfavorable als socialistes per complet».

O siga, que molt malament. Aquesta manera col·lectiva, partidària, d'expressar-se, coincideix punt per punt amb l'actitud individual del president Joan Lerma. al juliol passat, durant un dinar que oferí a la premsa valenciana. El secretari general del PSPV-PSOE, i primer mandatari de la Generalitat, expressà el seu descontentament pel tracte que rebia aquesta institució.

Pel que fa a EL TEMPS, tenim informacions molt fiables sobre l'antipatia que ens professa el senyor president. Més encara, del disgust que experimenta cada vegada que veu a les nostres pàgines algun espai publicitari d'un o altre departament autonòmic. I ningú no podrà dir que pequem de desconfiats si afirmem que quan, ja fa mesos, altes instàncies del Consell van decidir suprimir un decret d'ajudes a la premsa valenciana en català, EL TEMPS es trobava en el punt mira de qui prengué aquesta decisió, certament greu i que desmenteix automàticament totes les grans declaracions públiques a favor de la normalització lingüística.

Molestem. Nosaltres i els altres: tots. Si els periodistes hem d'ajustar-nos tan bé com puguem a la nostra funció i lluitar per mantenir la independència, els polítics han de saber que la informació és un bé col·lectiu que cal respectar. Si hi ha transgressions per part dels informadors, que s'acudisca al dret de rèplica o als tribunals. Però les desqualificacions globals i els judicis d'intencions no haurien de tenir lloc en una relació complexa però inevitable, sense divorci a la vista, entre els qui fan la política i els qui contenen com la fan.